

POSTANOWIENIE

Dnia 23 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa I. sp. z o.o. w W.
przeciwko Q. sp. z o.o. w likwidacji w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 listopada 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 10 października 2016 r., sygn. akt VI ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 5 400
(pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie powód wniósł skargę kasacyjną, a jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie

jej do rozpoznania powołał się tylko na oczywistą zasadność skargi, która miała wynikać z kilku okoliczności. Pierwszą jest błędna interpretacja łączącej strony umowy co do zakresu obowiązków ciążących na jej stronach. Zarzut tego rodzaju w istocie mógłby być uznany nawet za niedopuszczalny w postępowaniu kasacyjnym, ponieważ interpretacja umowy stanowi element ustalenia stanu faktycznego, wynikającego z umowy zakresu praw i obowiązków jej stron. Gdyby jednak nawet uznać taki zarzut za dopuszczalny, to skarżący nie wykazał oczywiście nieprawidłowego, sprzecznego z brzmieniem treści umowy i zgodnym zamiarem stron jej odczytania przez Sąd – w zamian skarżący jedynie przedstawił własne jej odczytanie. Na pewno zatem dokonana przez Sąd interpretacja umowy nie jest oczywiście nieprawidłowa. Po drugie, o oczywistej zasadności skargi ma świadczyć niezastosowanie przez Sąd art. 58 § 2 k.c. i nieuznanie, że oświadczenie o odstąpieniu od umowy było nieważne jako sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, a zwłaszcza z zasadami uczciwości kupieckiej. Zarzut ten także nie jest trafny. Umowa nie została praktycznie wykonana w całości, jak insynuuje skarżący – sporządzony projekt nie mógł być podstawą uzyskania pozwolenia na budowę. Za część pracy – przygotowanie projektu koncepcyjnego – skarżący uzyskał wynagrodzenie. Poza tym, jeśli skarżący uważa, że inny przejaw jego pracy spowodował wzbogacenie pozwanego, to może dochodzić roszczenia z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia. Na pewno zatem nie można uznać złożonego oświadczenia o odstąpieniu od umowy w stanie faktycznym tej sprawy za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Po trzecie, nie ma oczywistego naruszenia art. 65 § 2 k.c. Sąd nie orzekł bowiem tylko na podstawie brzmienia umowy, bez uwzględnienia zgodnego zamiaru stron. Oczywiście przy interpretacji umowy zgodny zamiar stron ma znaczenie priorytetowe, nie można jednak zapominać, że z uwagi na konieczność ochrony zaufania obu stron pierwszeństwo ma wola zewnętrzna nad wolą wewnętrzną. Po czwarte, o oczywistej zasadności skargi ma świadczyć oparcie się przez Sąd II instancji przy pozyskiwaniu wiadomości specjalnych nie na opinii biegłego sądowego ani instytutu naukowego, lecz prywatnej osoby – jedynie pracującej w takim instytucie. Rzeczywiście opinia została przez autorkę podpisana została tylko przez nią samą, jednak nie powinno budzić wątpliwości, że reprezentowała Wydział Architektury [...], gdzie pracuje

i gdzie się zwrócono o opinię. Co więcej, zarzut pod jej adresem jest spóźniony – jak wynika z akt sprawy powód wprost zaakceptował opinię i nie zgłosił do niej zastrzeżeń, zarówno na piśmie, jak i w toku uzupełniającego przesłuchania.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

aj